

Præsident Thomas S. Monson

Valgets principper

Vi er alle kommet til denne jord med alt det nødvendige værktøj til at træffe de rette valg.

Mine elskede præstedømmebrødre, jeg beder i aften oprigtigt om, at jeg må blive velsignet med vor himmelske Faders hjælp til at udtrykke det, som jeg føler mig inspireret til at dele med jer.

På det seneste har jeg tænkt over valg og deres konsekvenser. Der går sjældent en time i løbet af dagen, uden at vi er tvunget til at træffe valg af den ene eller anden slags. Nogle valg er ubetydelige, andre vidtrækkende. Nogle gør ingen forskel set i det evige perspektiv, mens andre udgør *hele* forskellen.

Når jeg har tænkt over de forskellige aspekter ved at vælge, har jeg inddelt dem i tre kategorier: For det første *retten* til at vælge, for det andet *ansvaret* for at vælge og for det tredje *konsekvenserne* ved at vælge. Jeg kalder dem valgets principper.

Jeg nævner først *retten* til at træffe valg. Jeg er så taknemlig for en kærlig himmelsk Fader og for hans gave i form af handlefriheden, eller retten til at vælge. Præsident David O. McKay, Kirkens niende præsident, har sagt: »Næst efter selve livet er retten til at forme dette liv Guds største gave til mennesket.«¹

Vi ved, at vi havde vores handlefrihed, før denne verden blev til, og at Lucifer forsøgte at tage den fra os.

Han stolede ikke på handlefrihedens princip eller på os og argumenterede for, at vi skulle påtvinges frelse. Han insisterede på, at med hans plan ville ingen gå tabt, men det virkede ikke, som om at han erkendte – eller måske var han ligeglad med – at ingen ville blive klogere, stærkere, mere barmhjertig eller taknemlig ved at følge hans plan.

Vi, der valgte Frelserens plan, vidste, at vi ville begive os ud på en usikker og svær rejse, for vi går på verdslige stier, vi synder og snubler og afskærer os selv fra Faderen. Men den Førstefødte tilbød sig selv som offer for at sone for alles synder. Gennem ubeskrivelig smerte blev han den store Forløser, hele menneskehedens Frelser og gjorde det således muligt for os at vende tilbage til Faderen.

Profeten Lehi siger til os: »Derfor er menneskene frie, hvad angår kødet; og alt, der er tjenligt for mennesket, er givet dem. Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.«²

Brødre, ligegyldigt hvor begrænsede vore omstændigheder ser ud, vil vi altid have *retten* til at vælge.

Tillige med *retten* til at vælge følger *ansvaret* for at vælge. Vi kan ikke være neutrale. Der findes ikke en mellemvej. Herren ved det, og Lucifer ved det. Så længe vi lever på denne jord, håber Lucifer og hans hær altid på at kunne gøre krav på vores sjæl.

Vor himmelske Fader sendte os ikke ud på denne evige rejse uden at sørge for hjælpemidler, hvorved vi kan modtage gudgiven vejledning til at hjælpe os med at vende sikkert tilbage fra dette liv. Jeg taler om bøn. Jeg taler også om den stille, sagte røst, der hvisker til os hver især, og jeg glemmer heller ikke de hellige skrifter, der blev skrevet af de sømænd, som helskindet sejlede over de have, vi også må krydse.

Vi er alle kommet til denne jord med alt det nødvendige værktøj til at træffe de rette valg. Profeten Mormon siger til os: »Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt.«³

Vi er omgivet – sommetider endda angrebet – af modstanderens budskaber. Lyt til nogle af dem, I vil helt sikkert genkende dem: »Denne ene gang betyder ikke noget.« »Rolig nu, ingen finder ud af det.« »Du kan holde op med at ryge eller drikke eller tage stoffer, når du har lyst.« »Alle gør det, så det kan ikke være så slemt.« Løgnene er endeløse.

Selv om vi på vores rejse støder på skilleveje og sving, har vi ikke råd til at komme ud på en afvej, som vi måske aldrig kommer væk fra. Lucifer, den snedige fløjtespiller, spiller sin muntre melodi og trækker intetanende mennesker væk fra den sikre sti, de har valgt, væk fra, hvad kærlige forældre har rådet dem til, væk fra trygheden ved det, Gud har lært dem. Han går ikke kun efter de såkaldt svage i samfundet, han vil have fat i os alle, selv Guds udvalgte. Kong David lyttede,

vaklede, fulgte det derpå og faldt. Ligeså gjorde Kain mange år før og senere Judas Iskariot. Lucifers metoder er listige, hans ofre er utallige.

Vi læser om ham i 2 Nefi: »Andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed.«⁴ »Andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede ... indtil han griber dem med sine forfærdelige lænker.«⁵ »Og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.«⁶

Når vi står over for vigtige valg, hvordan vælger vi så? Giver vi efter

for trangen til øjeblikkelig nydelse? For vore lyster og lidenskab? For gruppepres?

Lad os ikke være lige så ubesluttsomme som Alice i Lewis Carrolls klassiker *Alice i Eventyrland*. I kan måske huske, at hun kommer til en skillevej, hvor to stier fortsætter videre i forskellige retninger. Alice møder Filurkatten, som hun spørger: »Hvilken vej skal jeg vælge?«

Katten svarer: »Det kommer an på, hvor du vil hen. Hvis du ikke ved, hvor du vil hen, kan det være lige meget, hvilken vej du vælger.«⁷

I modsætning til Alice så ved vi alle, hvor vi skal hen, og det er *ikke* lige meget, hvilken vej vi går, for når vi vælger vejen, vælger vi vores bestemmelsessted.

Vi skal hele tiden træffe beslutninger. For at træffe kloge beslutninger er vi nødt til at være modige – modige nok til at sige nej, modige nok til at sige ja. Beslutninger *afgør* vores skæbne.

Jeg beder jer inderligt om at træffe en beslutning lige her, lige nu, om ikke at komme væk fra vejen, der fører os til vores mål: Evtigt liv sammen med vor Fader i himlen. Langs den snævre og sande sti findes der andre mål: Missionering, tempelægteskab, være aktiv i Kirken, skriftstudium, bøn og tempeltjeneste. Der findes et utal af værdige mål, vi kan nå på vores rejse gennem livet. Det er nødvendigt, at vi forpligter os til at nå dem.

Brødre, til sidst vil jeg tale om *konsekvenserne* ved at vælge. Alle vore valg har konsekvenser, nogle har lidt eller ingen betydning for vores evige frelse, og vores evige frelse er *direkte* afhængig af andre.

Om I går med en grøn eller en blå T-shirt, betyder ikke noget i det lange løb. Men om I beslutter jer for at trykke på en tast på computeren, der fører jer til pornografi, kan gøre *hele* forskellen i jeres liv. I er blot trådt et trin væk fra den snævre og sikre sti. Hvis en ven presser jer til at drikke alkohol eller prøve stoffer, og I bukker under for presset, er I kommet på afveje og kan muligvis ikke vende tilbage. Brødre, vi er påvirkelige, hvad enten vi er en 12-årig diakon eller en moden højpræst. Må vi holde øjnene, hjertet og vores beslutsomhed fokuseret på det mål, der er evigt og enhver pris værd, uanset hvilke ofre vi må igennem for at nå det.

Ingen fristelse, intet pres, intet lokkemiddel kan overvælde os, medmindre vi giver det lov. Hvis vi træffer et forkert valg, har vi ikke andre at bebrejde end os selv. Præsident Brigham Young udtrykte engang denne sandhed i forhold til sig selv. Han sagde: »Hvis bror Brigham vælger den forkerte vej og bliver udelukket fra Himmeriget, kan ingen anden end bror Brigham bebrejdes. Jeg er den eneste i himmelen, på jorden eller i helvede, som kan bebrejdes.« Han fortsatte: »Det samme gælder for alle sidste dages hellige. Frelse er en opgave for den enkelte.«⁸

Apostlen Paulus har forsikret os: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukkes under.«⁹

Vi har alle truffet forkerte valg. Hvis vi ikke allerede har rettet op på disse valg, kan jeg forsikre jer om, at der findes en måde at gøre det på. Den proces kaldes omvendelse. Jeg beder jer om at rette op på jeres fejltagelser. Vor Frelser døde for at give jer og mig denne velsignede gave. Selv om vejen ikke er nem, står løftet ved magt: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne.«¹⁰ »Og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«¹¹ Sæt ikke jeres evige liv på spil. Jo før I begynder at vende tilbage, hvis I har syndet,

jo hurtigere finder I den fred og glæde, der kommer med tilgivelsens mirakel.

Brødre, I er af ædel herkomst. Evtigt liv i vor Faders rige er jeres mål. Et sådant mål opnås ikke ved én kæmpeanstrengelse, men er snarere resultatet af et helt livs retfærdighed, summen af kloge valg, ja, et stadigt fokus på sit mål. Som med alt andet af værdi er det påkrævet, at man yder en indsats for at opnå evtigt liv.

Skrifterne siger det tydeligt:

»Følg dem ... omhyggeligt, sådan som Herren jeres Gud har befalet jer, uden at vige til højre eller til venstre.

I skal vandre ad den vej, Herren jeres Gud har befalet jer.«¹²

Afslutningsvis vil jeg give jer et eksempel på en person, der tidligt i livet besluttede, hvad hans mål skulle være. Jeg taler om bror Clayton M. Christensen, et medlem af Kirken, der er professor i virksomhedsledelse ved Harvard University.

Da bror Christensen var 16 år, besluttede han sig bl.a. for, at han ikke ville dyrke sport om søndagen. Nogle år senere, da han gik på Oxford universitetet i England, spillede han center på basketballholdet. Det år havde de ikke tabt og gik videre til det, der i Storbritannien svarer til de amerikanske collegemesterskaber.

De vandt ret let deres kampe og gik videre til de fire sidste kampe. Da bror Christensen kiggede på sit

skema, opdagede han til sin store rædsel, at den sidste kamp, var planlagt til om søndagen. Han og holdet havde arbejdet meget hårdt for at nå så langt, og han var den center-spiller, der startede inde på banen. Han talte med træneren om sit dilemma. Træneren var uforstående og fortalte bror Christensen, at han forventede, at han spillede kampen.

Før finalen var der dog lige en semifinale. Reserve center-spilleren fik uheldigvis forvredet sin skulder, hvilket øgede presset på bror Christensen. Han gik hen til sit hotelværelse. Han knælede ned. Han spurgte sin himmelske Fader, om det bare denne ene gang ville være i orden at spille om søndagen. Han sagde, at før han havde bedt færdigt, modtog han svaret: »Clayton, hvad er det egentlig, du spørger mig om? Du kender svaret.«

Han gik hen til sin træner, fortalte ham, hvor ked af det han var, men at han ikke kunne spille med i finalen. Så tog han til søndagsmøderne i den lokale menighed, mens hans hold spillede uden ham. Han bad meget for dem. Og de vandt.

Den afgørende, men svære beslutning blev truffet for mere end 30 år siden. Bror Christensen har sagt, at som tiden er gået, betragter han det som en af de vigtigste beslutninger, han nogensinde har truffet. Det havde været meget nemt at sige:

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Generelt er det det rette at holde sabbatten hellig, men i min situation er det ok, denne ene gang, hvis jeg ikke gør det.« Han siger dog, at hele hans tilværelse har vist sig at være en uendelig strøm af formildende omstændigheder, og havde han bare en enkelt gang krydset den linje, havde det været meget nemmere at krydse den igen den næste gang noget krævende og vigtigt dukkede op. Det, han lærte, er, at det er nemmere at holde befalingerne 100 % af tiden frem for 98 % af tiden.¹³

Mine elskede brødre, må vi være fyldt med taknemlighed over *retten* til at vælge, acceptere *ansvaret* for at vælge og være bevidste om *konsekvenserne* ved at vælge. Som præstedømmebærere kan vi alle som en gøre os fortjent til vor himmelske Faders vejledning, når vi omhyggeligt vælger det rette. Vi er en del af Herrens, Jesu Kristi, værk. Vi har ligesom dem i fordums tid hørt hans kald. Vi er ude i hans ærinde. Dette højtidelige ansvar vil vi kunne løfte: »Rens jer, I som bærer Herrens kar.«¹⁴ At det vil ske er min højtidelige og ydmyge bøn. I vor Mester, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenteres lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 210.
2. 2 Ne 2:27.
3. Moro 7:16.
4. 2 Ne 28:21.
5. 2 Ne 28:22.
6. 2 Ne 28:21.
7. Tilpasset fra Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*, 1898, s. 89.
8. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 293-294.
9. 1 1 Kor 10:13.
10. Es 1:18.
11. L&P 58:42.
12. 5 Mos 5:32-33.
13. Se Clayton M. Christensen, »Decisions for Which I've Been Grateful«, Brigham Young University-Idaho devotional, 8. juni 2004, www.byui.edu/presentations.
14. Es 52:11.

Stol på Gud, og gå så hen og gør det

I viser jeres tillid til Herren, når I lytter i den hensigt at lære, omvende jer og derpå gå I hen og gøre, hvad han end beder om.

Mine kære søskende, det er mig en ære at tale til jer denne sabbatsdag. Jeg er ydmyg over at skulle tale til millioner af sidste dages hellige og vore venner over hele verden. Som forberedelse til denne hellige mulighed bad og overvejede jeg for at lære om jeres personlige behov, og hvilket budskab, Herren ønskede, jeg skulle give.

Jeres behov er store og mangeartede. I er hver især Guds særlige barn. Gud kender jer hver især. Han sender budskaber om opmuntring, irttesættelse og vejledning, der passer til jer og til jeres behov.

For at finde ud af hvad Gud ville have mig til at bidrage med til denne konference, læste jeg hans tjeneres budskaber i skrifterne og ved forgangne konferencer. Jeg fik et svar på min bøn, da jeg læste Almas ord, en storslået Herrens tjener i Mormons Bog.

»O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!

Ja, som med en tordenrøst ville jeg kundgøre omvendelse og forløsningsplanen for hver eneste sjæl, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, så der ikke skulle være mere sorg på hele jordens overflade.

Men se, jeg er et menneske og synder i mit ønske, for jeg burde være tilfreds med det, Herren har tildelt mig.«¹

Og så fandt jeg i Almas refleksioner den vejledning, som jeg havde bedt om: »For se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han finder tjenligt, at de skal have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt.«²

Da jeg læste budskabet fra en Guds tjener, blev mit ærinde for i dag klart. Gud sender budskaber og bemyndigede budbringere til sine børn. Jeg skal opbygge tilstrækkelig tillid til Gud og hans tjener til, at vi går ud og adlyder hans råd. Det ønsker han, fordi han elsker os, og ønsker, vi skal være lykkelige. Og han ved,